

NEW

לקוטי שיחות

TETZAVEH תצוה

VOLUME 1, P. 170-178

LIKKUTEI SICHOS

INSIGHTS INTO THE WEEKLY PARSHA

BY THE LUBAVITCHER REBBE

Dedicated to

**Emmanuel (Mendel)
Karp**

1905 - 1989

son of Bernard (Berl) and Rose (Rezele)

Manny Karp was the first of his family born in the United States, in 1905. His first language was Yiddish. Losing his mother to the Spanish Flu shaped his resilience and commitment to helping others, ultimately leading to a career as a guidance counselor in Philadelphia public schools. He also served many years as the director of Camp Akiba in the Poconos.

Karp's legacy is characterized by his optimism and unwavering dedication to learning and mentorship. Emmanuel Karp died in 1989.

TETZAVEH I | תצוה א

Adapted from *sichos* delivered at *Simchas Beis HaSho'evah*, 5712 (1951), and Chanukah, 5719 (1958)

Introduction

A young scholar once came to the *Tzemach Tzedek*, the third Rebbe of Chabad, asking to be accepted into his study program, proudly listing the many fundamental texts of Torah knowledge that he had mastered.

The *Tzemach Tzedek* replied to him, “Do not tell me how much Torah you have mastered. Tell me how much Torah has mastered you.”

This message – that Torah study should not be a mere intellectual pursuit, but should be a transformative force in our lives – relates to all fields of Torah study, but is particularly relevant to *pnimiyus haTorah*, the Torah’s inner, mystical dimension.

Pnimiyus haTorah is described with the metaphor of oil. Just as oil rises above all other liquids, yet permeates through other materials, so too, *pnimiyus haTorah* is the most esoteric of the Torah’s branches of study, but simultaneously, has the unique potential to permeate through our being and transform our character.

Oil was used to kindle the *Menorah* and illuminate the Sanctuary. Similarly, the oil of the Torah – *pnimiyus haTorah* – can illuminate not only our minds but also our lives, making our homes sanctuaries in microcosm.

Transcendence Within Torah Study

The Torah as Personal Guidance

1. Commenting on the verse,¹ “They shall bring to you pure olive oil, crushed for illumination,” our Sages² state that there are three grades of olive oil. For the *Menorah*, it was necessary to use the first – and purest – grade.

As discussed many times, every concept in the Torah exists in the spiritual service of the human soul. This is particularly true regarding concepts relating to the Sanctuary that accompanied the Jews in the desert and the *Beis HaMikdash* in Jerusalem. Concerning these structures, G-d told Moshe, as the Torah relates,³ “Let them make Me a Sanctuary and I will dwell within them,” which our Sages⁴ interpret as meaning “within each and every Jew,” implying that every Jew is a Sanctuary in microcosm. As such, all the implements and services in the Sanctuary have parallels within our souls and Divine service.

א. אויפן פסוק ויקחו אליך שמן זית זך כתיב למאור גו', זאגן די רז"ל,⁵ אז עס זיינען דא דריי סארטן שמן, און פאר דער מנורה האט מען געדארפט האבן שמן הראשון (דעם ערשטן סארט בויםל).

ווי מען האט שוין גערעדט פיל מאל, איז יעדער ענין אין תורה - און בפרט ענינים פון משכן און מקדש, וואס ווי די רז"ל זאגן דעם פירוש פון וּשְׁכַנְתִּי בְתוֹכֶם, אז דאס מיינט בתוך כל אחד ואחד מישׂראל⁶ - פאראן אין דער רוחניות'דיקער עבודה פון נפש האדם.

Three Dimensions within Torah Study

2. Three liquids – water, wine, and oil⁵ – serve as metaphors for the Torah, each one corresponding to a different dimension of Torah study. *Nigleh*, the revealed, largely legalistic dimension of Torah study corresponds to water, while *nistar*, the Torah's mystical dimension, corresponds to wine, and *pnimiyus haTorah*, containing its most esoteric secrets, is likened to oil. As our Sages⁶ note, oil floats above wine – indicating that oil represents a loftier spiritual level than wine.

ב. אין תורה זיינען דא דריי מדריגות: מים, יין און שמן (וואסער, וויין און בויםל). גליא דתורה איז מים, רזין דתורה - יין, און רזין דרזין - שמן. שמן איז צף על גבי יין (בויםל שווימט אויפן וויין) - דאס מיינט, אז שמן איז א דרגה וואס אין נאך העכער פון יין.

1. *Shmos* 27:20.

2. *Menachos* 86a.

3. *Shmos* 25:8.

4. *Reishis Chochmah, Shaar HaAha-*

vah, ch. 6 (close to the beginning); *Shalah, Shaar HaOsios, os lamed; Maseches Taanis*, the beginning of s.v. *mei'inyan haavodah; Parshas Terumah, cheilek Torah Or*, pp.

325b, 326b.

5. See *Imrei Binah, shaar Kerias Shema*, the end of sec. 53, et al.

6. *T'vul Yom* 2:5.

This pattern extends further, for all the Torah's concepts are manifest both in general and specific terms. Thus, the level of oil itself contains three gradations. Within oil itself, there is a level that resembles water, another that parallels wine, and, finally, the highest level – “the oil of oil” – which represents the most sublime dimension within this category.

Accordingly, *Chassidus* itself – i.e., *pnimiyus haTorah*, the Torah's inner, mystical dimension, that corresponds to oil – also contains all the other dimensions of Torah study. As my revered father-in-law, the Rebbe Rayatz,⁷ notes, *Chassidus* incorporates both *mussar* (ethical instruction) and *chakirah* (philosophical investigation), but teaches these branches of study as permeated with the spirit of chassidism.

Penetrating Beneath the Surface

3. The novel and distinctive quality of oil that reflects its supremacy over water and wine can be understood as follows: Unless there is another factor or force involved, water and wine will remain in their immediate location; they will not flow further.⁸ By contrast, as reflected in *halachah*, Jewish Law,⁹ oil permeates through other entities. In other words, when oil reaches one location, it penetrates all connected areas.

This concept has a spiritual parallel: When a person studies only the revealed dimension of Torah, it is possible that although he possesses Torah knowledge, he and the Torah will remain two separate entities; the Torah will not penetrate his inner being. However, by learning the Torah's profound mystical truths – which in our generations are accessible through the teachings of *Chassidus* – these teach-

אזוי ווי אלע ענינים פון תורה זיינען פאראן סיי בדרך כלל און סיי בדרך פרט, במילא זיינען אויף אין דער דרגא פון שמן גופא פאראן דריי מדריגות - ג' שמנים: מים, יין און שמן שבשמן.

דערפאר איז אין תורת החסידות גופא - פנימיות התורה, וואס דאס איז די דרגא פון שמן שבתורה - פאראן אלע חלקי התורה. אזוי ווי עס זאגט כבוד קדשת מורי וחקמי אדונו מורינו ורבינו, אז אין חסידות איז פאראן אויף מוסר און חקירה, נאר עס איז ברוח החסידות.

ג. דער אויפטו פון שמן אויף מים און יין איז:

מים און יין איז דארטן וואו זיי געפינען זיך זיינען זיי פאראן, אבער ווייטער גייען זיי ניט, אבער שמן איז דאך א דין אין תורה אז ס'איז מפעפע בכלו, דאס הייסט ווען עס קומט אין איין ארט, גייט עס אריין אין אלע ערטער וואס זיינען פארבונדן מיט יענעם ארט.

אזוי אויף אין רוחניות, אז דורך לערנען גליא תורה אליין, קען זיין אז כאטש עס געפינט זיך ביי אים תורה, אבער ער מיט דער תורה זיינען צוויי באזונדערע זאכן. אבער דורך לימוד רזין דרוין, וואס אין אונזערע דורות איז דאס תורת

7. *Kuntreis Toras HaChassidus*, ch. 18.

8. I.e., on a flat surface, water will remain in place and not flow in

any direction. Moreover, unless the surface is very porous, the water will not penetrate it.

9. See *Chulin* 97a, *Shulchan Aruch*,

Yoreh Deah 105:5. See also *Kuntreis Inyono shel Toras HaChassidus*, sec. 7, which explains the analogy between *Chassidus* and oil at length.

ings, like oil, will permeate his entire being. They will penetrate to the core of his character, diffusing throughout all the aspects of his personality until he and the Torah become a single entity, like letters engraved into stone which are part and parcel of the stone.¹⁰

הַחֲסִידוֹת, אִיזוֹ שֶׁמֶן מְפַעֵפֵעַ בְּכֹל, אִזוֹ דָּאס נְעַמְט אִים דּוֹרֶךְ, דּוֹרֶךְ אֹן דּוֹרֶךְ, בִּיזוֹ אִזוֹ עַר מִיט תּוֹרָה וְוַעֲרָן אִיִּין זָאךְ עַל דְּרֶךְ אוֹתִיּוֹת הַחֲקִיקָה.

So that One's Light Shines Brightly

4. Returning to our original point: For kindling the *Menorah's* lights, the first and finest grade of oil – “the oil of oil” – was required.

To understand this on a deeper level, we must first appreciate the distinction between *pnimiyus haTorah*, the Torah's mystical dimension, and *nigleh*, the revealed dimension of Torah:

By and large, the revealed dimension of Torah is clothed in human intellect. Therefore, it leaves room for a sense of independent existence and self-awareness (*yeshus*). By contrast, *pnimiyus haTorah* speaks about G-dliness and *bittul* (nullification) of the spiritual worlds and also of our physical reality. As one deepens his awareness of these concepts, even the possibility of such feelings of *yeshus* has no place.

A similar distinction exists within the different dimensions of *pnimiyus haTorah* itself, separating between its elements that parallel water and wine, and its ultimate level, “the oil of oil.” Since *pnimiyus haTorah* was also given in a form that can be grasped by human intellect, its conceptual understanding represents the parallels to the “water” and “wine” (that exist within oil). For the *Menorah* to shine forth G-dly light, “the oil of oil” is necessary, therefore one must be “crushed for illumination.” This refers to the self-nullification that characterizes *pnimiyus haTorah*, which is achieved primarily through intense preparatory labor in prayer as a preface to Torah study.

ד. ווי געזאגט פריער, אז אויף שֶׁמֶן לְמֵאֹר הָאֵט מְעַן גְּעֵדֶאָרְפֵּט הָאֵבֶן שֶׁמֶן הָרֵאשׁוֹן, שֶׁמֶן שְׁבִשְׁמֶן.

דער חילוק פון פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה (בְּכֹלֶל) מִיט גְּלִיָּא דְּתּוֹרָה: גְּלִיָּא דְּתּוֹרָה אִיזוֹ אָנְגֵּעֵט אַן אִין מְעַנְטִשְׁלֵעֶכֶן שְׂכָל, וְוַאֲס דְּעֶרְפֶּאָר לְאֹזֵט זִי אִיבְעֶר אַן אָרֵט פֶּאָר מְצִיאוֹת אֹן יְשׁוּת, אָבְעֶר פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה רַעֲדֵט וְוַעֲגֵן עֲנִינִים פֿון אָלְקוֹת אֹן בֵּיטוּל הָעוֹלָמוֹת, גִּיט עֵס גִּיט אֹזוֹי קִיִּין אָרֵט אוֹיף יְשׁוּת.

דָּאס זְעֻלְבֵּעַ אִיזוֹ אוֹיךְ דְּעַר חִילוּק אִין פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה גּוֹפֵא צוֹוִישֵׁן מִים וְיִין שְׁבִשְׁמֶן מִיט שֶׁמֶן שְׁבִשְׁמֶן. וְוִיבֵאלֵד אִזוֹ אוֹיךְ פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה אִיזוֹ גְּעֵגְעֵבֶן גְּעוּוֹאֲרֵן אִין אַן אוֹפֶן וְוַאֲס מְעַן קַעֵן עֵס נְעַמְעֵן מִיט שְׂכָל, אִיזוֹ מְצַד הַשְּׂגָה אֹן פֶּאָרֶשְׁטאַנֵד אִיזוֹ דָּאס אַן עֲנִין פֿון מִים וְיִין (שְׁבִשְׁמֶן) אֹן אוֹיף דְּעַם זָאגֵט מְעַן, אִזוֹ עֵס דָּאָרְף זִיִּין שֶׁמֶן שְׁבִשְׁמֶן, כְּתִיִּית לְמֵאֹר, דָּאס הֵיִסֵּט דְּעַר בֵּיטוּל אִין פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה, וְוַאֲס קוֹמֵט בְּפֶרֶט דּוֹרֶךְ הַקְּדָמֹת עֲבוֹדַת הַתְּפִלָּה.

(מלוקט משיחות שמחת בית השואבה תשי"ב, חנוכה תשי"ט)

10. See *Likkutei Torah, Bamidbar*, p. 45d, which highlights the distinction between letters carved into stone – like the letters of the Ten

Commandments that were carved into the tablets – which form an integral unity with the stone itself and letters written with ink on paper

or parchment, which, while attached to them, remain separate from the paper on which they are written.

TETZAVEH II | תצוה ב

Adapted from a *sichah* delivered on 5 Adar, 5715 (1955)

Introduction

Placement often reveals purpose.

The Torah describes the fashioning of the implements for the Sanctuary in *Parshas Terumah*. Then, in *Parshas Tetzaveh*, it describes the fashioning of the priestly garments and order of the sacrificial worship during the dedication of the Sanctuary. Only at the very end of *Parshas Tetzaveh*, does the Torah describe the Golden Altar on which incense was offered.

There was another unique aspect to the incense offering. Regarding it, the Torah¹ tells us, “No one else shall be in the Tent of Meeting when he, [the *kohen* (‘priest’)] enters to make atonement.” Our Sages² teach us that this excludes even the angels. When bringing the incense offering, only the *kohen* and G-d were present.

This concept enables us to understand why the incense altar was not mentioned until all the other implements were described. Its placement implies that it represented the ultimate purpose of the Sanctuary.

The lesson: What G-d seeks in our Divine service is the private moments when we are together with Him.

In our age, so dominated by social media and constant documentation, when even our most meaningful moments often become public displays, this focus on authentic Divine service – while eternally relevant – deserves even greater focus.

1. *Vayikra* 16:17.

2. *Talmud Yerushalmi, Yoma* 5:2.

To Be Alone with G-d

Why the Golden Altar Was Singled Out

1. Only at the conclusion of *Parshas Tetzaveh* does the Torah mention the Golden Altar on which the incense was offered. The commentators question why the command to fashion it was mentioned at so late a point. Seemingly, the Golden Altar should have been mentioned together with the other implements of the Sanctuary in *Parshas Terumah*, which includes the commands to fashion the Table for the Showbread and the *Menorah*, which stood together with the Golden Altar in the Sanctuary. Why does the Torah wait to describe the Golden Altar until the end of *Parshas Tetzaveh*, after it mentions all the tasks necessary to construct the Sanctuary, the priestly garments, and the sacrificial service involved in its dedication?

To explain the underlying concept: By placing the description of the Golden Altar here, the Torah is intimating that the ultimate purpose of all the services in the Sanctuary was reflected in offering the incense on the Golden Altar.

When making that offering, only the *kohen* who offered the incense would enter the Sanctuary. No one else was allowed to be there;¹ it was just the *kohen* and G-d. In that context, the *Talmud Yerushalmi*² interprets the verse,³ “No one else shall be in the Tent of Meeting when he enters [to make atonement],” as excluding even the angels “about whom it is written,⁴ ‘and the likeness of their faces were the face of a man.’” When the incense offering was brought, even these lofty ministering angels could not be present. This constituted the uniqueness of the incense offering.

1. Yoma 44a; Rambam, *Hilchos Temidim U’Musafim* 3:3.

2. *Talmud Yerushalmi*, Yoma 5:2.

3. *Vayikra* 16:17. Although that verse is describing the incense offering brought in the Holy of Holies on Yom Kippur, Rambam, loc. cit., un-

א. בייים סיום פון פֿרשת תצוה זאגט אן די תורה וועגן מזבח הזהב. פֿרעגן די מפרשי התורה: אין פֿלוג האט דער מזבח הזהב געדארפט דערמאנט ווערן מיט די אנדערע כלי המשכן אין פֿרשת תרומה, וואו עס ווערן אויסגערעכנט דער שלחן און די מנורה, וועלכע זיינען געשטאנען צוזאמען מיט דעם מזבח הזהב אין אהל מועד. וואס איז דער ענין וואס דער מזבח הזהב שטייט אין דער תורה נאך אלע עבודות פון משכן, ביי דער ענדע פון פֿרשת תצוה?

נאר דער ענין איז: די תורה איז דא מרמז, אז דער תכלית פון אלע עבודות אין משכן איז געווען די עבודת הקטרת וואס איז געווען אויפן מזבח הזהב, וואו עס פֿלעגט אריינגיין נאר דער כהן וואס האט מקטיר געווען די קטרת, און דארטן איז געווען בלויז דער כהן און דער אויבערשטער. ווי עס שטייט אין ירושלמי "אויפן פֿסוק וכל אדם לא יהיה באהל מועד בבואו גו', אפילו אותם שכתוב בהם ודמות פניהם פני אדם לא יהיו באהל מועד, אפילו מלאכי השרת

derstands it as also referring to the incense offering brought every day.

4. *Yechezkel* 1:10.

Of all the ongoing services in the Sanctuary, it was only during the daily incense offering on the Golden Altar that just the *kohen* and G-d were present, and the Divine Presence rested there.

The same also applies in a person's daily service to G-d: The ultimate purpose and perfection of Divine service is to merit to be alone with G-d, to fulfill the Torah and its *mitzvos* as a whole – and the *mitzvah* of charity in particular – without publicity. In contrast to the way some conduct themselves – taking pictures and publishing them in newspapers – one should give privately,⁵ when no one knows about it other than himself and G-d.

וכו'. פון אַלע עבודות פון משכן איז נאר ביי דער עבודה פון קטרת יעדן טאג אויפן מזבח הזהב געווען דארטן נאר דער כהן און דער אויבערשטער, און דארטן איז געווען די השראת השכינה.

אזוי איז אויך אין טעגלעכער עבודת האדם צום באשעפער: דער תכלית און די גאנצקייט פון דער עבודה איז, אז מען זאל זוכה זיין צו טאן תורה ומצוות בכלל און צדקה בפרט אן פרום, גיט ווי אייניקע פירן זיך, אז מען מאכט "פיקטשורס" – פאטאגראפיעס – און מען דרוקט אין די צייטונגען, נאר עס זאל זיין מתן בסתר, אז קיינער זאל גיט וויסן, נאר ער און דער אויבערשטער אליין.

(משיחת ה' אדר תשט"ו)

5. The private distribution of charity, *matan beseiter*, is considered an exceptional way to fulfill the *mitz-*

vah. See Rambam, *Hilchos Matanos Aniyim* 10:8-9.

TETZAVEH III | תצוה ג

Adapted from a *sichah* delivered on Chanukah, 5716 (1955)

Introduction

There are many of us who enjoy the challenge of seemingly impossible tasks. True, some may be daunted when asked to take on such projects, but others come alive at the prospect. The idea of a mission that seemingly no one can accomplish speaks to them. However, this applies to tasks that, while demanding, remain within the realm of logical possibility; we can accomplish them, but only by tapping into our innermost energies. What if, by contrast, the matter is a logical impossibility?

When King Shlomoh built the *Beis HaMikdash*, he exclaimed,¹ “Will G-d indeed dwell on earth? Behold, the heavens and the loftiest celestial heights cannot contain You; how much less this House!” That same question – How can an infinite G-d dwell within a finite place in this material world? – left Moshe in wonderment when G-d commanded him to build the Sanctuary. The question intensified as G-d explained how He wanted the Sanctuary to be constructed – using material elements, gold, silver, and copper, which mortal man was to use to fashion a dwelling for the Infinite.

This question does not merely challenge us to employ our deepest potentials; it seems to go beyond our capabilities. Such a task – inviting the Infinite and the Divine into the finite – seemingly can only be achieved by G-d Himself. And yet, G-d not only asked – but commanded – the Jews to “make Me a Sanctuary,”² and to build it with their own efforts.

The interplay between G-dly revelation and human activity – and how together a Sanctuary for G-d is created in our world – is the theme on which the Rebbe focuses in the following *sichah*. In its development, he shows how each one of us can express the inner Divine potential we possess and, by doing so, make the world around us a place where even the deepest dimensions of G-dliness are revealed.

1. *I Melachim* 8:27.

2. *Shmos* 25:8.

Transforming Ourselves and the World into a Sanctuary for G-d

When Moshe Was Baffled

1. While making the implements for the Sanctuary, our Sages¹ relate that Moshe was perplexed when it was necessary to fashion the *Menorah* and he did not know how it could be made. G-d told him to cast gold into the fire, and from this gold, the *Menorah* emerged.²

Seemingly, this requires explanation: Why was the *Menorah* different from all the other implements of the Sanctuary? Moshe knew how to make all the other implements. How is it that he did not understand how to make the *Menorah*? Moreover, as evident from the phrase, “as you were shown,”³ Moshe had already seen the *Menorah* in heaven, when he was on Mount Sinai. Why then did he not know how to make it?

א. בשעת מען האט געדארפט מאכן די כלים פון משכן, און עס איז געקומען צו דער מנורה, זאגן די חז"ל, אז נתקשה בה משה. משה רבינו האט ניט געוואוסט ווי צו מאכן די מנורה. האט אים דער אויבערשטער געזאגט, ער זאל אריינזאגן גאלד אין פייער, און פון דעם איז ארויס די מנורה.

אין פלוג איז ניט פארשטאנדיק, וואס איז אנדערש די מנורה פון אלע כלים – אלע כלים האט משה רבינו געוואוסט ווי צו מאכן און די מנורה האט ער ניט פארשטאנען? נאך מערער איז ניט פארשטאנדיק: משה רבינו האט דאך שוין געזען די מנורה אויפן הימל, ווי עס שטייט: כאשר הראית, היינט פארוואס האט ער ניט געוואוסט?

Two Fundamental Guidelines

2. The resolution of these questions can be understood by first clarifying the concept of the Sanctuary and its implements as a whole.

At the beginning of *Parshas Terumah*, when the Torah first discusses the command to fashion the Sanctuary and its implements,

ב. וועט מען עס פארשטיין דערקלערנדיק פריער דעם ענין פון משכן וכליו אין אלגעמיין.

בשעת די תורה הויבט אן צו ריידן (אין אנהויב פרשת תרומה) וועגן מאכן דעם משכן מיט די כלים, זאגט ער אין פסוק

1. *Midrash Tanchuma, Parshas Shemini*, sec. 8; *Parshas Behaaloscha*, sec. 3.

2. See *Rashi* on *Shemos* 25:31.

3. *Shmos* 26:30.

it begins with a general introduction, “Speak to the Children of Israel and they shall take for Me...”⁴ This verse mentions two aspects: a) speaking to the Children of Israel, and b) that the donations for the Sanctuary will be “take[n] for Me.” Establishing these two preparatory principles lays the groundwork for fashioning the Sanctuary.

To Dwell Among Mortals

3. The necessity for these two preparatory principles can be explained as follows: The Sanctuary was constructed from physical materials: gold, silver, copper, and the like. The uniqueness of this achievement cannot be overemphasized: A Sanctuary and dwelling for G-d was made from material entities!

But how is that possible? How can a Sanctuary for G-d be made from something physical? On the surface, we could understand a Sanctuary being fashioned through spiritual activities – Torah study, prayer, and the like. But how can a Sanctuary be made from material entities? How can a dwelling for an infinite G-d be fashioned with finite material entities?

The above question becomes even more difficult to understand in light of the well-known concept that the indwelling of G-dliness within the *Beis HaMikdash* manifested a superior dimension of G-dliness, even loftier than the G-dly light that radiates in all the worlds, including the loftiest spiritual realms. A mere ray – a reflection of G-dliness – is manifest in the lofty spiritual realms, while in the *Beis HaMikdash*, G-d’s very Essence, He in His glory, was drawn down; He en clothed Himself in a structure on this physical plane.

א הַקְדָּמָה כְּלִלִית – דְּבַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִקְחוּ לִי גֹזֵז, וְוָאס אֵין דְּעַם זַיִינען פֿאַראַן צוויי פֿרטיים: (א) דְּבַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל; (ב) וְיִקְחוּ לִי, וְוָאס נֶאֱדָר די צוויי הַקְדָּמוֹת קִיעֵן מִעֵן צוגיין מֵאֶכֶן דְּעַם מִשְׁכָּן.

ג. די דערקלערונג פון דעם איז:

דער משכן איז דאך געמאכט געווארן פון גשמיות'דיקע זאכן: זזהב וכסף ונחשת און אזוי ווייטער. דאס הייסט, אז פון דברים גשמיים האט מען געמאכט א משכן ומקדש פאר דעם אויבערשטן יתברך.

פֿרעגט זיך דאך די שאלה, ווי קען מען מאכן פון גשמיות א מקדש? אין פלוג, א מקדש קען מען מאכן דורך לערנען, דורך דאוונען, און אזוי ווייטער. אבער ווי קען מען מאכן א מקדש פון גשמיות?

נאך מער איז ניט פארשטאנדיק לויט דעם וואס ס'איז באוואוסט, אז די השראת אלקות וואס עס איז געווען אין בית המקדש איז געווען העכער פון דעם אור וואס לייכט אין די עולמות, אפילו אין עולמות עליונים. ווייל אין עולמות עליונים איז בלויז א הארה – אן אפשיין פון ג'טלעכקייט – און אין בית המקדש איז געווען המשכת העצמות – ג'ט ברוך הוא בכבודו ובעצמו.

4. Ibid. 25:2.

G-d's Inner Chamber

4. The indwelling of G-d's Essence in the *Beis Ha-Mikdash* mentioned above was primarily manifest and revealed in the Holy of Holies. Indeed, there, an ongoing miracle enabled the manifestation of G-d's Essence to be visible even to physical eyes: The place occupied by the Ark did not take up any physical space.⁵ The entire span of the Holy of Holies was 20 cubits. There were 10 cubits on either side of the Ark, and the Ark itself was 2 ½ cubits long. Miraculously, the space occupied by the Ark was not included in the measure. This could only occur through the power of G-d's Essence.

As is well-known, there exists a dimension of G-dliness that is en clothed within nature, for even in physical entities, there exists a G-dly life-force that maintains their existence. There is a Divine power that brings such physical entities into being, and there also exists a dimension of G-dliness that reflects G-d's infinity. On this level of transcendence, there is no possibility of bringing other entities into being.

The existence of these dimensions of G-dliness can be fathomed by man. However, there exists an even loftier level of G-dliness, one that transcends the finite and the infinite, a level of G-dliness described as *nimna hanimnaos*, "transcending inherent impossibilities."⁶ Several sages of Jewish philosophy stated, "*Nimnaos* have an established nature [even] within the Creator's domain."⁷ In other words, there are things that are beyond the laws of logic, and thus impossible even for G-d. However, particularly as explained in *Kabbalah* and *Chassidus*,⁸ the truth is that G-d is *nimna hanimnaos*, "transcending inherent impossibilities." This revelation was also manifest in the Holy of Holies –

ד. דאס וואס אין בית המקדש איז געווען השׁראת העצמות כנ"ל, איז דער עיקר הגילוי געווען אין קדשי קדשים, און דאס האט זיך אויסגעדריקט בגילוי אויך לעיני בשר אין דעם וואס אין קדשי הקדשים איז געווען מקום הארון אינו מן המדה, וואס דאס איז נאר מצד העצמות.

ווי עס איז ידוע, אז עס איז פאראן אלקות ווי עס איז אנגעטאן אין טבע, אין גשמיות'דיקע זאכן, עס איז פאראן אלקות וואס איז מהוה, און עס איז פאראן אלקות וואס איז העכער פון התהוות. פאראן אבער נאך העכער – דער ענין פון נמנע הנמנעות (וואס אויף דעם ענין האבן כמה מחוקרי ישראל געזאגט, יש לנמנעות טבע קים, בחק הבורא. און דער אמת, און ווי עס ווערט דערקלערט בפרט אין קבלה און אין חסידות, איז דער אויבערשטער נמנע הנמנעות), איז אין קדשי הקדשים געווען אויך אט דער

5. Yoma 21a.

6. To explain the meaning of the term *nimna hanimnaos* used in the main text: *Nimnaos* means "things that are impossible," i.e., things that cannot occur according to the implicit laws of nature and logic. *Nimna* means "it is impossible." Referring to G-d as *nimna hanimnao*,

means to say that G-d is not bound by anything; nothing, even the seemingly impossible – the combining of two opposites simultaneously – is impossible for Him.

7. See Rambam, *Moreh Nevuchim*, Vol. 3, ch. 15; *Gur Aryeh*, *Devarim* 10:12.

8. See *Rashba*, Vol. 1, responsum 418; *Akeidas Yitzchak*, sec. 80; the *Tzemach Tzedek's Sefer HaChakirah*, pp. 34b ff. (68ff.); the *maamar* entitled *Vetahair Libeinu*, 5677 (*Sefer HaMaamarim* 5677, p. 28ff.; *Likkutei Sichos*, Vol. 29, p. 77 (translated in *Selections from Likkutei Sichos*, *Devarim*, p. 206); et al.

space itself transcended space; the level of G-dliness described as *nimna hanimnaos* was visibly apparent.

For this reason, all prayers ascend through the Holy of Holies, as Yaakov our Patriarch declared, “This is the gateway to heaven.”⁹ Accordingly, after building the *Beis HaMikdash*, King Shlomoh said,¹⁰ “They shall pray to You via their land.” Consequently, throughout the world, all Jews pray facing the direction of *Eretz Yisrael*, while in *Eretz Yisrael*, they pray facing the *Beis HaMikdash*; and while in the *Beis HaMikdash*, they pray facing the Holy of Holies.

Why must our prayers ascend via the Holy of Holies? Our prayers concern our needs, and most of our needs concern physical matters. These have no place in the spiritual realms Above. However, in the Holy of Holies, where G-d’s Essence is revealed, since He is *nimna hanimnaos*, there can be a connection between the very lowest physical realm and the loftiest aspect of G-dliness. Hence, it is through that place where the physical and the spiritual are fused that our prayers ascend.

King Shlomoh’s Question

5. The statement that in the Holy of Holies was manifest the aspect of G-dliness that is *nimna hanimnaos* invites a question: The Holy of Holies was made from material entities. How can one generate such holiness – a level that surpasses even the holiness of the supernal realms – from material entities?

King Shlomoh raised the same question when he exclaimed in astonishment, “Will G-d indeed dwell on earth? Behold the heavens and the loftiest celestial heights cannot contain You; how much less this House!”¹¹ The heavens and the loftiest

גילוי, מקום גופא למעלה מהמקום, נמנע הנמנעות.

דאס איז אויף דער טעם וואס אלע תפלות גייען דורכן קדשי הקדשים, וזה שער השמים. דערפאר שטייט דאך והתפללו אליה דרך ארצם – אלע אידן פון גאנץ וועלט האבן געדאוונט צום זייט פון ארץ ישראל, אין ארץ ישראל האט מען געדאוונט צום זייט פון בית המקדש, און אין בית המקדש צום זייט פון קדשי הקדשים.

דער טעם אויף דעם, ווארום די תפלות זיינען דאך אויף דעם מענטשנס באדערפענישן, און די מערהייט פון דעם מענטשנס באדערפענישן זיינען דאך גשמיות'דיקע זאכן, וואס למעלה האט עס קיין תפיסת מקום ניט, אבער אין קדשי הקדשים, וואס דארטן איז דער גילוי העצמות, איז מצד נמנע הנמנעות קען זיין דער חיבור פון מטה מטה מיט מעלה מעלה.

ה. איז דאך די קושיא, ווי קען מען מאכן פון גשמיות'דיקע זאכן אזא קדושה, נאך העכער פון דער קדושה פון עולמות העליונים?

– וואס דאס איז דאך וואס שלמה המלך האט זיך געוואונדערט: הן השמים ושמי השמים לא יכלכלוך

9. Bereishis 28:17.

10. I Melachim 8:48.

celestial heights represent extremely sublime levels (whose details are explained in *Chassidus*¹²), yet they cannot serve as conduits for G-d's Essence. How then can a house built of material entities do so?¹³

ואף כי הבית הזה. שמים ושמי השמים זיינען גאר הויכע מדריגות (די פֿרטים דערפון ווערן דערקלערט אין חסידות), און פונדעסטוועגן זיינען זיי ניט קיין כלים צו עצמות, היינט ווי אזוי קען א בית, וואס איז געבויט פון גשמיות'דיקע זאכן, זיין א כלי צו עצמות אין סוף ברוך הוא?"

What Jews Can Accomplish

6. This fundamental question can be answered by the verse cited in sec. 2, which includes two clarifying clauses: a) "Speak to the Children of Israel," b) "and they shall take for Me a donation."

*Tanya*¹⁴ cites a passage from the *Zohar*¹⁵ which explains that the phrase, "they shall take for Me," implies that by building the Sanctuary they are "taking Me," taking G-d's Essence, as it were. It then asks a rhetorical question concerning the phrase, "They shall take for Me a donation (*terumah*)": Why does the verse say *terumah* when it should have said *uterumah* (adding the prefix *vav*, meaning "and *terumah*")? The *Zohar* is asking: Since by taking the donations for the Sanctuary, the Jews are "taking G-d," as it were, seemingly, that concept should be emphasized by saying "taking Me and *terumah*."

The *Zohar* answers, *Dechula chad*, "It is all one," meaning that all thirteen¹⁶ or fifteen¹⁷ items mentioned here, although they are physical entities, are one with "Me," G-d's Essence. The reason this oneness is possible is that the creation of physical existence stems from G-d's Essence.¹⁸ The G-dliness within physical objects is merely concealed. Therefore, a Sanctuary

ו. אויף דעם זאגט דער פסוק די הקדמה. (א) דבר אל בני ישראל; (ב) ויקחו לי תרומה. אויפן פסוק ויקחו לי תרומה, איז ער מדיק אין תניא בשם הוהר"ם: פאר וואס שטייט תרומה, עס האט דאך געדארפט שטיין "ותרומה" (בוא"ו)? ענטפערט ער: דכולא חד, דאס הייסט אז די אלע דרייצן אדער פופצן זאכן וואס ער רעכנט דא אויס, הגם זיי זיינען דברים גשמיים, זיינען זיי איין זאך מיט דעם "לי", ווארום התהוות הגשמיות הוא מהעצמות, מער ניט וואס עס איז בהעלם,

11. *I Melachim* 8:27.

12. *Maamarei Admur HaZakein*, 5572, p. 164, *Sefer HaMaamarim* 5643, p. 87, et al.

13. See the *maamar* entitled *HaUmmem*, 5643, where these concepts are

discussed at length.

14. *Tanya*, ch. 47.

15. *Zohar*, Vol. II, p. 140b.

16. Enumerated in *Shmos* 25:3-7. See *Rashi*, *Shmos* 25:2; *Yechezkel* 16:13; *Zohar*, Vol. II, p. 148a.

17. See the supercommentaries on *Rashi*, loc. cit., which offer different reckonings of the total number of items donated.

18. *Tanya*, *Iggeres HaKodesh*, Epistle 20.

can be made from these physical entities. All that is necessary is merely to reveal the inner G-dliness which is hidden, bringing it from a concealed state to revelation.

The first clause in the verse, “Speak to the Children of Israel,” is also integrally related to the revelation of G-d’s Essence within our material world. True, “*It is all one,*” and all that is necessary is to reveal this unity. However, this very act – revealing G-d’s Essence that exists within physical entities – can only be accomplished by the souls of the Jewish people. Since G-d’s Essence is openly manifest within them – and G-d’s Essence has given Himself over to them – they have been empowered to “take” Him and reveal His Presence in material reality.¹⁹

Every Jew Can

7. The potential for every Jew to reveal G-dliness within physicality relates to the well-known interpretation²⁰ of the verse,²¹ “When you acquire a Hebrew servant...” The fact that the subject of the verse is a servant indicates that it is referring to souls on a low spiritual level, in kabbalistic terms, souls from the worlds of *Beriah*, *Yetzirah*, and *Asiyah*. To be able to be a conduit for G-dliness, these souls must be “acquired” by Moshe, a soul rooted in *Atzilus* and even loftier spiritual realms.²² Because of their lack of genuine G-dly knowledge, most souls are referred to as “animal seed.”²³ Nevertheless, *daas*, consciousness of the Divine, can also be drawn down to such souls because:

a) In the root and source of all souls, even those on a lower level, this consciousness already exists;

19 . See *Likkutei Sichos*, Vol. 6, p. 24 (translated in *Selections from Likkutei Sichos, Shmos*, p. 64), et al., which discusses the unique capacity of the Jewish people to bring about the revelation of G-dliness in this physical world.

20. See *Torah Or*, p. 74c ff.; the *maamar* entitled *VeEileh HaMishpatim*, 5711.

21. *Shmos* 21:2.

22. All Jewish souls are rooted in G-d’s Essence. Nevertheless, as they descend through the chainlike

און דערפאר קען מען מאכן פון זיי אַ מקדש, ווייל מען דארף מער ניט ווי מגלה זיין מההעלים אל הגילוי (פון פארבארגנקייט צו אנטפלעקונג).

נאך א זאך זאגט ער – דבר אל בני ישראל. ווארום הגם אז עס איז טאקע כולא חד, און מען דארף דאס ניט מער ווי מגלה זיין, אבער דאס גופא – מגלה זיין דעם עצמות וואס איז אין דברים הגשמיים – קענען נאר נשמות ישראל דוקא, ווייל אין זיי איז עצמות בגילוי און צו זיי האט זיך עצמות אפגעגעבן, זיי זאלן אים קענען נעמען.

ז. דאס איז לויט דעם באוואוסטן פירוש פון כי תקנה, אז דערפאר קען זיין המשכת הדעת אויך צו נשמות דבריה-יצירה-עשייה, זרע בהמה, ווייל: (א אין שורש איז דאס פאראן און מען דארף דאס מער ניט

progression of spiritual worlds (*Seder HaHishtalshelus*), they take on characteristics of a particular realm or *sefirah*.

23. *Yirmeyahu* 31:26. See *Torah Or*, loc. cit., et al., where the implications of the term are explained.

it merely needs to be revealed. For this reason, the verse referred to previously uses the term *sikneh* (“acquire”). Acquisition involves merely transferring the ownership of an entity from one person to another, not making something new.²⁴ Thus, it serves as a metaphor for revealing something that was previously concealed, not bringing into being a new entity.

b) Divine consciousness must be drawn down to such souls specifically through Moshe.²⁵ His spiritual level is alluded to in the verse,²⁶ “From the water I drew him.” Water serves as a metaphor for a spiritual level entirely beyond the framework of G-dliness manifest in this world.²⁷ That was the source of Moshe’s soul. Although, as explained above, in their root, all souls possess Divine consciousness that merely needs to be revealed, that revelation must be brought out by one in whom this level shines openly.²⁸

This concept helps clarify how it is possible to make a Sanctuary for G-d, a place where His Essence is revealed, from material entities: The potential to make material entities – i.e., the Sanctuary and its implements – conduits for G-d’s Essence stems from the fact that G-d’s Essence is the root of their existence; they are “for Me.” However, the revelation of this essential G-dliness must be brought about by the Jewish souls because G-d’s Essence is openly manifest within them.

ווי מגלה זיין. וואס דאס מיינט תקנה, וואס קנן (קויפן) איז דער ענין גילוי ההעלם בלבד ולא התחדשות (אנטפלעקן א זאך וואס איז געווען פריער פארהוילן, אבער ניט אויפטאן א נייע זאך). (ב) די המשכת הדעת איז דורך משה'ן דוקא, ווייל משה איז אין דער מדריגה פון מן המים משיתיהו. און כאטש אלע נשמות אין זייער שורש האבן דעת, וואס מען דארף עס מער ניט ווי מגלה זיין, ווי אויבן דערקלערט, אבער דער גילוי מוז זיין דורך אזא וואס ביי אים לייכט די מדריגה בגילוי.

אזוי אויך אין דעם ענין: בכדי צו מאכן פון גשמיות כלים צו עצמות איז דאס ווייל בשרשם זיינען זיי “לי”, דער גילוי איז דורך נשמות ישראל ווייל אין זיי איז עצמות בגילוי.

The Fusion of the Spiritual and Physical

8. Based on these concepts, we can understand why Moshe found fashioning the *Menorah* specifically difficult. The *Menorah* was made of gold and its purpose was to illuminate – not only physical, but spiritual – darkness in a manner that would serve as “testimony to [all] inhabitants of the world that the Divine Presence

ח. לויט דעם וועט מען פארשטיין, פארוואס נתקשה משה במנורה דוקא: די מנורה איז געווען פון גאלד, און איר ענין איז געווען ליכטיק מאכן דעם חשך אין אן אופן אז עס זאל זיין

24. *Torah Or*, p. 75d; *Toras Chayim*, *Shmos*, Vol. 2, p. 278c, et al. Moshe’s “acquisition” involves taking them from a state where their G-dly nature is latent and dormant in

bringing it to a state where it can become an active potential.

25. See *Tanya*, ch. 42.

26. *Shmos* 2:10.

27. See the *maamar* entitled *VeEileh HaMishpatim*, 5711.

28. See the *maamar* entitled *VeAtah Tetzaveh*, 5741, sec. 6.

rests among the Jewish people.”²⁹

It was this that Moshe found difficult to comprehend: How could an implement whose function was to demonstrate the revelation of G-dliness be made from gold, a physical substance?

G-d answered him by telling him to cast the gold for the *Menorah* into the fire.² In other words, He was clarifying that man cannot achieve this fusion of the material and the spiritual on his own. Only G-d can do that.

What is required of man? To take the gold and cast it into the fire. When man casts the gold into the fire, G-d then transforms it into a *Menorah* that will generate luminance in the Sanctuary.

אָן עֲדוּת לְבָאֵי עוֹלָם שֶׁהִשְׁכִּינָה שׁוֹרָה
בְּיִשְׂרָאֵל²⁹ (אָן עֲדוּת פֶּאָר דְּעַר גְּאֻנְצֶפֶר
וּוֹעֲלֵט אִז דִּי שְׁכִינָה רוּט בֵּי אֵידן). אִיז
בֵּי מִשְׁה'ן גְּעוּוֹעֵן שׁוֹוֹעֶר: וּוִי קֶען מְעַן
עַס מֵאָכֵן פֿון גְּאָלד, פֿון גְּשָׁמִיּוּת?

הָאָט אַיִם דְּעַר אוֹיִבֶערֶשְׁטֶער
גְּעֵנְטֶפֶערט: אַ מְעַנְטֶש קֶען דָּאָס
טֵאָקֶע נִיט מֵאָכֵן. דָּאָס מֵאָכֵט דְּעַר
אוֹיִבֶערֶשְׁטֶער. נָאָר וּוֵאָס עַס פֿאָדֶערט
זִיךְ פֿון דַּעַם מְעַנְטֶשן אִיז, עַר זָאל
נֶעֱמַעַן דִּי גְאָלד און אַרִיִּינִוּאָרפֿן אִין
פֿייעַר, און בְּשַׁעַת דְּעַר מְעַנְטֶש וּוֵאָרפֿט
אַרִיִּין דִּי גְאָלד אִין פֿייעַר, דַּעֲמֵאָלֶט
מֵאָכֵט דְּעַר אוֹיִבֶערֶשְׁטֶער דַּעֲרַפֿון אַ
מְנוֹרָה וּוֵאָס זָאל לִיִּכְטֶען אִין מִשְׁכָּן.

We Can Do This in the Present Era

9. As has been discussed several times, only the *Beis HaMikdash* built of wood, stone, and the like was destroyed. The *Beis HaMikdash* that exists within the heart of every Jew – alluded to by the verse,³⁰ “I will dwell within them” – remains intact forever, at all times and under all circumstances.

When a Jew transforms all his possessions into a Sanctuary for G-d, G-d tells him to take his gold – the choicest physical matter, i.e., the finest and most select element that exists in the physical realm – and make a *Menorah* from it. With that command, G-d is telling him, “I am not satisfied merely with your Torah study, your prayer, and all your *mitzvos*. I demand some-

ט. מְעַן הָאָט שׁוִין גְּעֶרֶדֶט עֲטֵלֶעֶקֶע
מֵאל, אִז דָּאָס וּוֵאָס עַס אִיז חֲרוֹב
גְּעוּוּאָרן אִיז דָּאָס נָאָר דְּעַר בֵּית הַמִּקְדָּשׁ
וּוֵאָס עַס אִיז גְּעוּוֹעֵן גְּעֵבִיט פֿון הָאָלֶץ
און שְׁטִייעַר וכו'. דְּעַר בֵּית הַמִּקְדָּשׁ
וּוֵאָס אִיז בֵּי יַעֲדֶער אִינן אִינְעוּוִינִיק
אִין הָאָרֶצַן – דְּעַר וְשְׁכֵנְתִי בְּתוֹכֶם –
דָּאָס בְּלִיבֵט אֶלֶע מֵאל גְּאֻנְצֶן, אִין אֶלֶע
צִיִּטֶן און אונְטֶער אֶלֶע אומְשְׁטֶענְדן.

בְּשַׁעַת אַ אִיד מֵאָכֵט פֿון אֶלֶע זִייעַ
זאָכן וּוֵאָס עַר פֿאַרמֵאָגט אַ בֵּית הַמִּקְדָּשׁ
צוֹם אוֹיִבֶערֶשְׁטֶען, זָאָגט אַיִם דְּעַר
אוֹיִבֶערֶשְׁטֶער, עַר זָאל מֵאָכֵן פֿון זִיין
גְּאָלד, פֿון דַּעַם מוּבַחֶר שְׁבַגְשָׁמִיּוּת (פֿון
דָּאָס בְּעֶסְטֶע און אוֹיסְדֶּרוּוִיילְטֶסְטֶע
וּוֵאָס אִיז פֿאַראַן אִין גְּשָׁמִיּוּת) – אַ
מְנוֹרָה. דְּעַר אוֹיִבֶערֶשְׁטֶער זָאָגט אַיִם:
אִיךְ פֿאַנוּגֶן זִיךְ נִיט מִיט דִּיין לְעֶרְנֶען,
מִיט דִּיין דאוּוֹנֶען, מִיט אֶלֶע מִצְוֹת, אִיךְ

29. *Shabbos* 22b.

30. *Shmos* 25:8.

thing more of you – that you also make a Sanctuary for Me from your physical possessions.”

G-d emphasizes to him, “You cannot accomplish this alone. I will do this. What is required of you is only to cast the gold into the fire that burns in your heart – for within every Jew is a fire that flames for G-d. When you cast your gold into this fire, I will then transform it into a Sanctuary. Moreover, it will illuminate the world and serve as testimony that the Divine Presence rests within you.”

פארלאנג פון דיר אז אויך פון די גשמיות וואס דו האסט, זאלסטו מאכן א בית המקדש פאר מיר.

אליין וועסטו דאס ניט קענען – זאגט דער אויבערשטער – דאס וועל איך טאן. נאר וואס עס פאדערט זיך פון דיר, איז, זאלסט אריינזארגן די גאלד אין דעם פייער וואס ביי דיר אין הארץ, וואס ביי יעדער אידן אינעווייניק ברענט א פלאם פייער צום אויבערשטן, איז בשעת דו וועסט אריינזארגן די גאלד אין דעם פייער דעמאלט וועל איך מאכן דערפון א בית המקדש, און נאך מער, אז דאס וועט נאך געבן ליכטיקייט אין וועלט און עס וועט זיין אן עדות אז די שכינה רוט ביי דיר.

(משיחת חנוכה, תשט"ז)

(1) זע שאלות ותשובות הרשב"א סימן ז (ז) מלכים א, ח, כז.
 תי"ח. עקידה ש"פ. ספר החקירה (ח) זע בכל זה ד"ה האומנם תרמ"ג.
 להצמח צדק עמוד 68. ד"ה וטהר (ט) תניא פמ"ז. זהר ח"ב קמ, ב.
 לבנו, עזר"ת. (י) אגרת הקדש סימן כ.
 (א) זע תורה אור עד, ג. ד"ה ואלה המשפטים תשי"א.
 (ב) שבת כב, ב.

TETZAVEH-PURIM KATAN I | תצוה-פורים קטן א

Adapted from a *sichah* delivered on *Shabbos Parshas Ki Sissa*, Shushan Purim Katan, 5717 (1957)

Introduction

All of us are looking for happiness. However, it often seems to be the most elusive quality to acquire. Indeed, true joy cannot be acquired; it must well up from within; then, it is no longer elusive. King Shlomoh encapsulated that message in the verse, “One who is glad of heart is always celebrating.”¹ With true happiness, it is our own gladness of heart and not an outside factor that motivates our celebration.

Rama cites that verse to explain the reason why Purim Katan,¹ a date that seemingly gives little cause for celebration, should be marked by at least a modicum of festivity. By analyzing *Rama's* words, the Rebbe clarifies that the law does not merely teach us how to mark this date, but how to discover true joy. Authentic joy does not stem from external circumstances, but from our inner mindset.

True joy does not come from having everything we want, but from developing the wisdom to know what to want – to focus on what is of true substance and value and what will serve as a basis for real and lasting joy.

1. *Mishlei* 15:15.

2. Purim Katan refers to the fourteenth of I Adar, which occurs only in a leap year, when an extra month

of Adar is added. Then Purim is celebrated in the second Adar, and the fourteenth of I Adar is called Purim Katan.

The Key to Celebrating at All Times

Should We Celebrate on Purim Katan?

1. In his gloss on the *Shulchan Aruch, Orach Chayim, Rama*¹ presents a difference of opinion regarding whether or not there is an obligation to increase feasting and joy on Purim Katan, the minor Purim.² *Rama* rules that one should moderately increase his meal, adding a festive element to satisfy the opinion of those who advocate maximizing one's observance. *Rama* then concludes, "One who is glad of heart is always celebrating."³

Another point requires clarification: Does *Rama's* ruling to modestly increase one's meal apply only to the fourteenth of I Adar, Purim Katan,⁴ or does it apply also to the next day,⁵ the fifteenth of that month, Shushan Purim Katan?⁶

Rama's wording appears to support the second option. The word "always" in *Rama's* conclusion – "One who is glad of heart is always celebrating" – indicates that whenever there is any reason for a celebration, one should act accordingly.

Following this practice – making certain to rejoice whenever there is a premise for celebration – will enable a person to reach the mindset described in the verse, "One who is glad of heart is always celebrating."

א. אין שולחן ערוך אורח חיים¹, ברענגט דער רמ"א צוויי דיעות, צי מען דארף פורים קטן מרבה זיין במשנה ושמחה, און דער רמ"א איז מכריע, מען זאל מרבה זיין קצת בסעודה, כדי לצאת ידי המחמירים, און איז מסיים: וטוב לב משנה תמיד.

אין דעם גופא זיינען פאראן צוויי דיעות: צי דאס גייט אויף י"ד באדר ראשון, פורים קטן, דוקא, צי אויך אויף ט"ו, שושן פורים קטן.

פון לשון הרמ"א ווייזט אויס ווי די צווייטע דיעה. ווארום וויבאלד דער רמ"א איז מסיים, וטוב לב משנה תמיד, איז דאך פון דעם ווארט "תמיד" מוכח, אז וואו נאר עס איז עפעס דא א סברא, אז עס דארף זיין שמחה, זאל מען אזוי טאן.

איז בשעת מען וועט זיך פירן מיט דער הנהגה, אז ווען ס'איז נאר דא עפעס א דיעה אויף דעם ענין פון שמחה, וועט מען מחמיר זיין, וועט מען דורך דעם צוקומען צו דעם וואס עס שטייט אין פסוק – וטוב לב משנה תמיד.

1. *Rama*, sec. 697:1.

2. The term Purim Katan refers to the fourteenth of I Adar, which occurs in a leap year, when an extra month of Adar is added. Then Purim is celebrated in the second Adar. The fourteenth of I Adar, Purim Katan, is the subject of the difference of opinion mentioned in the main text:

Should it be marked by celebration or not?

3. *Mishlei* 15:15.

4. See *Ateres Zekeinim* in the name of *Beis Yosef*.

5. *Levush*, 697:1.

6. The *sichah* was delivered on

Shushan Purim Katan. In the walled cities of *Eretz Yisrael* and the city of Shushan, Purim is celebrated on the fifteenth of Adar, not on the fourteenth. That day is referred to as Shushan Purim. In a year when an extra month of Adar is added, the fifteenth of I Adar is commemorated as Shushan Purim Katan.

What Leads a Person to Celebrate Always?

2. When citing the verse,³ “One who is glad of heart is always celebrating,” the Talmud⁷ comments, “This refers to one with an expanded consciousness.” *Rashi* gives a different interpretation. Commenting on the phrase in its source, “One who is glad of heart,” he states, “[is one who] is happy with his portion.”

We must say that these two interpretations are related: Having an expanded consciousness leads a person to be always happy, continually being joyful for the portion G-d grants him.

At first glance, whether or not a person is happy would appear to depend entirely on how G-d relates to the person from Above. If He relates to the person via the attribute of kindness and grants him all that he needs, the person will have no worries. However, if G-d relates to the person in a different manner,⁸ he may well have worries.

By explaining that “one who is glad of heart is always celebrating” refers to “one with an expanded consciousness,” the Talmud opens us up to a new perspective: A person with an expanded consciousness is joyful under all circumstances.

A Different Way of Thinking

3. This new insight can be understood by first expounding on the interpretation given by the Rebbe Maharash, in the name of the Alter Rebbe, on the phrase from the *Selichos* prayers,⁹ “The needs of Your people are many, but their knowledge is limited”:

The Alter Rebbe explains that the phrase involves a question and an answer. Why are “the needs of Your people many”? Because “their knowledge is

ב. אויפן פסוק⁷ וטוב לב משתה תמיד, זאגט די גמרא⁸: זה שדעתו רחבה. רש"י זאגט⁹ אויפן פסוק: וטוב לב, שמח בחלקו.

דארף מען דאך זאגן אז ביידע פירושים האבן א שייכות. דאס הייסט אז דורך דעם וואס ער האט א דעת רחבה איז ער שמח.

אין פלוג איז דאך דאס גאר פארבונדן מיט דעם אופן הנהגה ווי מען פירט זיך מיט אים מלמעלה. אז אויב מען פירט זיך מיט אים במדת החסד און מען גיט אים אלץ וואס ער דארף, דאגה'ט ער ניט, און אויב מען פירט זיך מיט אים מיט אן אנדער הנהגה איז שייך ער זאל האבן דאגות.

פון דעם אבער וואס די גמרא זאגט וטוב לב משתה תמיד, זה שדעתו רחבה, איז מוכח אז בשעת ער האט א דעת רחבה, איז ער אין אלע אופנים פריילעך.

ג. וועט מען עס פארשטיין מיט מקדים זיין דעם פירוש פון דעם רבי'ן מהר"ש בשם דעם אלטן רבי'ן, אויפן מאמר הפיוט "מרבם צרכי עמך ודעתם קצרה": פארוואס איז מרבם צרכי עמך - ווייל דעתם

7. *Bava Basra* 145b.

8. Following his characteristic pattern, the Rebbe refrained from

mentioning negative terms.

9. The prayers recited in preparation for and during the day preceding

Rosh HaShanah and the *Neilah* prayers of Yom Kippur.

limited.”¹⁰ However, if they expanded their consciousness, they would not feel that they had many needs.

Based on this, we can also understand the Talmud’s teaching that when one has an expanded consciousness, he is “glad of heart” because he lacks nothing – he operates with the recognition that he has what he needs.

Wearing Your Father’s Clothes

4. There are two aspects to understanding why “their knowledge [being] limited” leads to “the needs of Your people are many”:

The first reason is that generally, a person is granted all the things he needs from Above. However, when he chases after unnecessary matters, not only may he fail to receive these luxuries, but he may forfeit, G-d forbid, the flow of blessing from Above concerning even those matters that are essential for him.

To refer to the well-known analogy given by the *Tzemach Tzedek*:¹¹ Clothes must be fitted to a person’s measurements. If the garment is larger than his size, not only does it not help him walk, but on the contrary, the fabric gets tangled between his legs and interferes with his progress.

Similar concepts apply regarding spiritual matters. As alluded to in the verse,¹² “She shall shave her head and cut her nails,”¹³ a

קצרה”. אבער אויב עס וואלט געווען א דעת רחבה, וואלט ניט געווען דער מרבים צרכי עמך.

לויט דעם וועט מען פארשטיין אויך די גמרא, אז בשעת דעתו רחבה, איז ער טוב לב, ווארום אים פעלט גארניט, ער האט וואס ער דארף.

ד. אין דעם הסבר פארוואס פון ודעתם קצרה נעמט זיך דער מרבים צרכי עמך, זיינען פאראן צוויי ענינים:

(א) מלמעלה איז מען על פי רוב משפיע דעם מענטשן אלע ענינים וואס ער דארף, נאר בשעת דער מענטש יאגט זיך נאך עניני מותרות, קען דעמאלט זיין אז ניט נאר וואס ער וועט ניט באקומען די מותרות, נאר ער זאל פארלירן חס ושלום אויך די השפעה מלמעלה אין די זאכן וואס ער מוז האבן.

ווי עס איז באוואוסט דער משל פון כבוד קדשת אדונינו מורנו ורבנו הצמח צדק נשמתו עדן, אז קליידער דארפן זיין צוגעפאסט צו דער מאס פון מענטשן. און אויב די קלייד איז גרעסער פון זיין מאס, איז ניט נאר וואס דאס העלפט ניט צום גאנג, נאר אדרבה, די קליידער פלאנטערן זיך נאך צווישן די פיס, און שטערן אין דעם גיין.

אזוי איז אויך אין רוחניות – וגלחה את ראשה ועשתה את צפרניה”. בשעת

10. The series of *maamarim* entitled *Mayim Rabbim*, 5636, sec. 1.

11. See *Derech Mitzvosecha, mitzvas tiglachas metzora*, sec. 3. In that source, the *Tzemach Tzedek* explains that man must provide a conduit – a garment – for the flow of Divine blessing; he must work to earn his livelihood. However, his labor

is merely a channel, an external medium through which the Divine blessings flow. Accordingly, when a person invests himself excessively in creating a conduit, laboring beyond the norm in the hope of gaining wealth, it is like wearing an oversized garment, one that will impede the person’s progress.

12. *Devarim* 21:10, translated according to *Sifri* and *Ramban*.

13. See *Likkutei Torah, Devarim*, p. 37b, where the Alter Rebbe interprets the verse, “She shall shave her head,” as referring to minimizing excessive intellectual involvement in worldly matters in the hope of gaining wealth and material satisfaction.

person should limit his involvement in material matters. By contrast, **when one seeks schemes to acquire material wealth and eagerly pursues extravagances and indulgences, not only does this not help, but it causes harm.**

מען זוכט תחבולות אין די ענינים הגשמיים און מען איז להוט נאך מותרות, איז ניט נאר וואס דאס העלפט ניט, נאר דאס פירט נאך איבער.

Looking in the Mirror Honestly

5. What causes a person to pursue indulgence and extravagance? “Their knowledge is limited.” In other words, **he does not thoroughly and honestly assess who he is and the true nature of his spiritual state. Consequently, he thinks everything is coming to him, that he needs it all. For this reason, he chases after excessive material gain.**

However, when a person has an expanded consciousness, he is not limited by his own subjectivity and is able to look at things objectively, without his personal feelings distorting his understanding. He will then honestly assess who he is. Consequently, he will feel that whatever he is granted from Above is only given him due to Divine kindness. Therefore, he will not complain, nor pursue more. He will realize that G-d does not owe him anything and what he has is only given him due to G-d’s attribute of kindness.

ה. פון וואס הויבט זיך דאס אן – פון דעם ודעתם קצרה. ער שאצט ניט אפ זיין מהות, זיין רוחניות'דיקן מעמד ומצב, במילא מיינט ער אז אלץ קומט אים, אלץ דארף ער און דערפאר יאגט ער זיך נאך מותרות.

אבער בשעת אז דעתו רחבה, שאצט ער אפ ריכטיק זיין מהות, ובמילא פילט ער אז דאס וואס מען גיט אים יא מלמעלה איז דאס נאר מצד חסדו יתברך, במילא קלאגט ער זיך ניט און יאגט זיך ניט נאך מער, ווארום ער ווייס אז אויך דאס וואס ער האט איז נאר מצד מדת החסד.

Setting One’s Priorities Right

6. The second reason why “their knowledge is limited” leads to “the needs of Your people are many” can be explained as follows:

The objectivity of an expanded consciousness enables a person to look at material matters in a different light; **they no longer have any significance to him.** He realizes that all material entities are inherently constrained and limited. From the perspective of an expanded consciousness, they are not of import to him.

ו. ב. בשעת ער האט א דעת רחבה, באטרעפט ניט ביי אים דער ענין פון גשמיות, ווארום גשמיות איז דאך במיצר ובהגבלה, (גשמיות איז פארקלעמט און באגרענעצט) איז אין א דעת רחבה, האט דאס ניט קיין תפיסת מקום (קיין באטרעף). דער

What does he consider important? Something

genuinely significant. For that reason, he eagerly pursues the Torah and its *mitzvos*. They are not bound by the limitations of this world or even the limitations of the higher worlds. They constitute true infinity and what is genuinely unbounded. For a person with an expanded consciousness, this – and this alone – has significance.

Because of his state of mind, such a person does not think about material matters, for they hold no importance to one whose thinking processes are truly expansive. He thinks only about spiritual matters, the things that are genuinely real. Material entities concern him only to the extent that they relate to the Torah and its *mitzvos*.

As *Rambam* states,¹⁴ “The Sages did not yearn for the era of *Mashiach* so that they would have dominion over the entire world....” They did not look forward to the great wealth and material pleasures that will exist in that era; material luxuries did not mean anything to them. Proof for this can be brought from the verse describing that future time,¹⁵ “On that day, a man will raise a calf and two sheep,” indicating that people will be satisfied with little. Rather, the Sages yearned for the era of *Mashiach* so they could achieve complete fulfillment of the Torah and its *mitzvos* and rejoice in the expanded potential for the comprehension of G-dliness that will be granted then.

There was once a chassid who had the requisite knowledge and spiritual awareness to become a practicing rabbi but did not desire to take on such a position. Instead, he became a businessman. Having chosen this path, a sequence of events led him to become excessively involved in his commercial ventures. Aware of the change in his follower, my revered father-in-law, the Rebbe Rayatz,¹⁶ wrote this chassid a letter, referring to the verse,¹⁷ “Man does

ענין נאה וועלכן ער יאגט זיך יא איז תורה ומצוות. תורה ומצוות זיינען ניט מוגבל אין דער הגבלה פון עולם הזה און אפילו ניט אין דער הגבלה פון עולמות העליונים, דאס איז דער אמת'ער בלי גבול ומרחב האמיתי, און מצד דעת רחבה, איז דאס די איינציקע זאך וואס האט א תפיסת מקום.

מצד דעת רחבה טראכט ער ניט וועגן גשמיות, ווארום דאס זיינען ענינים וואס פארנעמען ניט קיין ארט ביי דעם וואס פארמאגט א דעת רחבה. ער טראכט נאר וועגן רוחניות, און די גשמיות איז אים נוגע נאר אויף וויפל דאס האט א שייכות צו תורה ומצוות כו'.

און ווי דער רמב"ם זאגט¹⁷, לא נתאוו החכמים לימות המשיח – די חכמים האבן ניט ארויסגעקוקט צו די טעג פון משיח'ן צוליב דעם גרויסן עושר און גשמיות'דיקן פארגעניגן וואס וועט דעמאלט זיין, דאס האט גאר קיין באטרעף ניט, און ברענגט א ראיה פון דעם וואס עס שטייט ביום ההוא יחיה איש עגלת בקר ושתי צאן, אז מען וועט זיך באנוגענען מיט ווייניק, נאר דאס וואס נתאוו לימות המשיח איז צוליב דעם קיום התורה ומצוות און השגת אלקות וואס וועט דעמאלט זיין.

– עס איז געווען א חסיד'שער איד וואס האט געקאנט, אבער ניט געוואלט זיין קיין רב, און איז געווארן א סוחר. זייענדיק א סוחר האט ער זיך צופיל אריינגעלייגט אין מסחר. האט אים דער רבי געשריבן

14. *Hilchos Melachim* 12:4.

15. *Yeshayahu* 7:21. See *Sanhedrin* 94b; *Bereishis Rabbah*, sec. 48:10.

16. See the *Igros Kodesh* of the Rebbe Rayatz, Vol. 14, p. 445, which mentions similar concepts.

17. *Devarim* 8:3.

not live by bread alone, but by every emanation from G-d's mouth does man live," and clarifying that the body's hunger for physical bread stems from the soul's hunger for the spark of G-dliness within the food. This affects the body, causing it to crave physical bread.¹⁸ Thus, the essential matter is the Divine element within [the food], not its physicality.

This is what is meant by the phrase, "The needs of Your people are many, but their knowledge is limited." Due to a person's "limited knowledge," material matters hold sway over him and, consequently, "the needs of Your people are many." However, when one has an expanded consciousness, material matters have no significance for him due to the breadth of his perspective. As a result, he is never pressured by physical circumstances and maintains a mindset that fits the description, "One who is glad of heart is always celebrating."

Requesting Divine Generosity

7. Despite the shortcomings of limited knowledge, in our prayers, we use the words, "The needs of Your people are many, but their knowledge is limited," asking that G-d fulfill all the many needs of His people, even though these needs stem from our constrained perspective.

The reason we pray in that manner can be explained based on the verse,¹⁹ "A *tzadik* ('righteous man') falls seven times and rises," teaching that even a *tzaddik* does not always maintain the same high level of Divine service. Surely, then, one who is on a lower level than a *tzadik* can sometimes stumble and descend. He may lose his expanded consciousness and begin looking at things from a limited

אין א בריוו: כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם כי על כל מוצא פי הוי' יחיה האדם, דאס וואס דער גוף איז הונגערדיק צום לחם הגשמי, נעמט זיך דאס פון דעם וואס די נשמה איז הונגערדיק צום ניצוץ אלקי שבהמאכל, און דאס פועל'ט אויפן גוף ער זאל זיין הונגערדיק צום לחם הגשמי. נמצא אז דער עיקר איז דער ענין אלקי וואס איז דא אין דעם און ניט דער גשמי -

און דאס איז מרבים צרכי עמך ודעתם קצרה, אז מצד קוצר הדעת, פארנעמט ביי אים גשמיות אן ארט, ומצד דעם איז מרבים צרכי עמך, אבער ווען דעתו רחבה, איז מצד הרחבת הדעת פארנעמט גשמיות קיין ארט ניט, ובמילא איז ער אין א מצב פון טוב לב משתה תמיד.

ז. מיר בעטן דאך אבער אויף מרבים צרכי עמך ודעתם קצרה, אז דער אויבערשטער זאל ממלא זיין אלע צרכי עמך המרבים, כאטש דאס נעמט זיך מצד דעם וואס דעתם קצרה.

איז דער פשט אין דעם: שבע יפול צדיק וקם, אז אפילו א צדיק איז ניט אלע מאל גלייך, מכל שכן דער וואס איז נידעריקער פון דער מדרגה פון צדיק קען דאך ביי אים זיין אמאל ער זאל אראפפאלן פון זיין מדרגה, ער זאל אנווען די דעת הרחבה און באקומען א דעת

18. See the Baal Shem Tov's interpretation [*Kesser Shem Tov*, sec. 194 (p. 110 in the latest edition)] of the verse (*Tehillim* 107:5), "Both hungry

and thirsty, their souls languished within."

19. *Mishlei* 24:16.

perspective. As a result: a) material matters will become significant for him, and b) he will not accurately assess who he is.

This is what we ask G-d – that even when we have limited knowledge, we should lack nothing. This Divine blessing is elicited by maintaining an expanded consciousness to whatever degree possible. When, by and large, a person maintains such a mindset, he is granted everything he needs; even in those times when he falls from his level, he will have whatever is necessary for him.

On this basis, we can understand the Talmud's statement, "One who is glad of heart is always celebrating," refers to one with an expanded consciousness." When one generally maintains such a mindset, he elicits Divine blessing in all things and he is granted everything he needs. Consequently, "One who is glad of heart is always celebrating." "Always" means that even when he falls from his level and has limited knowledge, he remains "glad of heart" because, as a result of Divine kindness, he is granted all that he needs.

קצרה, א) אז גשמייות וועט ביי אים פארנעמען אן ארט, ב) און ער וועט ניט אפשאצן זיין מהות.

איז דאס די בקושה, אז אויך בשעת ער וועט האבן א דעת קצרה זאל אים גארנישט פעלן.

און די המשכה איז דורך דעת רחבה, אז בשעת ער שטייט בכללות אין א דעת רחבה, דעמאלט איז מען אים ממלא אלץ וואס ער דארף, ביז אז אויך ווען ער פאלט אראפ פון זיין מדריגה זאל ער האבן אלע ענינים וואס ער דארף.

לויט דעם וועט מען פארשטיין דעם מאמר הגמרא, וטוב לב משתה תמיד זה שדעתו רחבה, אז דער וואס בכללות איז דעתו רחבה, פועל'ט ער אלע המשכות מלמעלה, אז מען איז אים ממלא כל צרכיו, ובמילא איז וטוב לב משתה תמיד, אז תמיד, אפילו ווען ער פאלט אראפ פון זיין מדריגה און האט קוצר הדעת, איז ער אויך וטוב לב, ווארום ער האט כל צרכיו.

(משיחת שבת פרשת תשא
שושן פורים קטן, תשי"ז)

את ראשה: הוא ענין ההתחכמות
היתירה במילי דעלמא.
(ט) הלכות מלכים פי"ב, ה"ד.

טז) משלי שם.
יז) מים רבים תרלו פ"א.
יח) זע לקוטי תורה דברים לו, ב, וגלחה

יג) סימן תרצ"ז.
יד) משלי טו, טו.
טו) בבא בתרא קמה, ב.

CREDITS:

Copyright by Sichos in English

Rabbi Eliyahu Touger
Rabbi Sholom Ber Wineberg
Translators

Rabbi Sholom Zirkind
Rabbi Yosef Greenbaum
Rabbi Zalmy Avtzon
Content Editors

Uriella Sagiv
David Hendler
Copy Editors

Yosef Yitzchok Turner
Typesetting

Spotlight Design
Layout and Cover

Mayer Preger
Advisory Board

Rabbi Shmuel Avtzon
Director, Sichos In English

הרה"ת ר' משה יהודה בן ר' צבי יוסף ע"ה
Rabbi Moshe Kotlarsky OBM,
whose commitment has brought this sacred initiative to fruition

